

— Ἐξακοσίους.

Οἱ φρουροῦντες τὴν αἰμαλῶτον εἶναι δις χίλιοι. Ἀκούσατέ με· εἶναι ἀνάγκη στρατηγήματος· καὶ ἐγὼ νὰ σῶ; διδάξω πῶ; νὰ ἀπομακρύνετε τὸν θυσιλίαν, ἐὰν θέλετε οὕτω νὰ ἐπιτύχετε, ἀλλὰ πρῶτον, ὑπάρχει στρατιώτης; τίς μετὰ τῶν ἀνθρώπων σῶ; νὰ ὀρεσθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νὰ μοῦ φυλάξῃ αὐτὸ τὸ παιδίον καὶ νὰ τὸ φέρῃ εὐθὺς· καὶ ἀτραλῶς εἰς τὸ Στέρολιγγ· Τὸ ἀτυχές· πλάτμα πρὸ ὀλίγον νὰ μεῖνῃ θύμα τῆς ἱερᾶς ἐντολῆς μου, αἰσθάνομαι ὅτι ἀδυνατῶ νὰ τὸ ἐλθέτω ἐκ νέου εἰς κίνδυνον. (ἰκολοῦσι.)

Ο ΣΩΦΡΟΝΙ ΙΟΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Φλωριάν.)

Ὁ Σωφρόνιος· ἐγενήθη εἰς Θήβας. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐξ οἰκογενείας ἀρχαίας τῆς Κορίνθου κατὰ γένος· μετῴκησεν εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Βοιωτίας· ἐν ἣ καὶ ἀπέθανεν· ἡ σίζυγος· αὐτοῦ τὴν ἠκολούθησε μετ' ὀλίγον· καὶ ὁ Σωφρόνιος, δωδεκαετής· τὴν ἡλικίαν, ἔμεινεν ἄνευ συγγενῶν, ἄνευ περιουσίας· καὶ ἄνευ οὐδενός· προσηύχεται.

Τὸ μόνον, ὅπερ ἔβλεπε τὸν Σωφρόνιον ἦτον ἡ στέρνησις τοῦ πατρὸς· καὶ τῆς μητρός· του. Ὁ ταλαίπωρος παῖς· ἐπορεύετο κατ' ἐκείτην ἵνα κληίσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν γονέων του, καὶ ἐπιερχόμενος· ἐκεῖθεν ἔτρωγε· τὸν ἄρτον, ὃν ἡ ἐλεήμων χεὶρ τοῦ ἱερέως· τῆς Ἀθηνᾶς· εἰδὼς αὐτῷ.

Ἡλέρην τινὰ ὁ δυστυχὴς ὀρεχνός· ἀπὸ πλυνθείς· ἐντὺς τῆς πόλεως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήσιον τοῦ περιφήμου Πραξιτέλους. Εἰς τὴν θέαν τοσούτων ἀριστουργημάτων ἐκυριεύθη ὑπὸ ἁλυσίου περὶ κροῖον. Παρρησιᾷ μετὰ προσοχῆς, θαυμάζει, καὶ ἀπεθυσνόμενος· πρὸς τὸν Πραξιτέλῃν μετὰ τῆς τόλμης· καὶ τῆς χάριτος· ἐκείνη, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Πάτερ μου, τῷ λέγει, δός μοι ἐν γλυφεῖον καὶ διδάξόν με ἵνα κατασταθῶ καὶ ἐγὼ ὡς εἶσαι σὺ μέγας ἀνὴρ. Ὁ Πραξιτέλης· παρρησιᾷ τὸν ὥραιον ἐκείνον πείθεται, καὶ ἐκπλαγείς· βλέπων τὸ πῦρ ὅπερ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀπαίξεται αὐτὸν μετὰ τρυφερότητος. — Ναι, θέλω γίνεαι διδάσκαλός σου, τῷ ἀπεκρίθη, μένει μετ' ἐμοῦ· ἐλπίζω ὅτι θέλεις μὲ ὑπερβῆ.

Ὁ νέος Σωφρόνιος, εὐτυχὴς καὶ εὐγνώμων, δὲν ἀφῆκε πλέον τὸν Πραξιτέλῃν, καὶ ἡσθάνθη, πάραυτα ἀναπτυσσομένην ἐν ἐκνῷ τὴν μεγάλην ἀγχίνον, δι' ἣς ἐκ φύσεως ἦτο πεπρωκισμένος. Δεσποικισμένης· δὲ τὴν ἡλικίαν ἔκκαμινεν ἥδη ἔργα,

ἅτινα ὁ ὁδηγός του ἤθελεν ἀναγνωρίσαι· ὡς ἰδίᾳ του.

Δυστυχῶς· κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Πραξιτέλης ἐτελεύτησε τὸν βίον, ἀρήτας διὰ τῆς διαθήκης του πιστότητα χρημάτων οὐκ εὐκαταφρόνητον εἰς τὸν εὐνοϊκὸν αὐτοῦ μαθητὴν. Ὁ Σωφρόνιος· ἦτον ἀπρηγόρητος, καὶ ἡ εἰς Θήβας διαμονὴ κατέστη εἰς αὐτὸν ἐπιχθής· ἐγκατέλειπε λοιπὸν τὴν πατρίδα του, καὶ διέθεσε τὴν δωρεάν τοῦ εὐεργέτου του, ἵνα διέλθῃ τὴν Ἑλλάδα.

Φέρων δὲ μετ' ἐκνῷ εἰς τὴν ἀπὸ πόλεως· εἰς πῆλιν μετὰ βίον του, τὸν πρὸς τὰ καλὰ ἔρωτα, καὶ τὴν πρὸς τὴν μάθησιν ἐπιθυμίαν, ἥτις ἀνέφλεγε τὴν καρδίαν τοῦ ἀπὸ τῆς νηπιότητός του, καθίστη ἐκνὸν κατ' ἐκείτην ἔτι μᾶλλον εἰδήμονα, καὶ εἰς τὴν θέαν ἐκείτου ἀριστουργήματος ἐγένετο πάντοτε κρείττων ἐκνῷ. Ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἀρέσκη ἐξηυγένησεν ἐντελῶς· τὸν χαρακτήρα καὶ τὸ πνεῦμά του. Μετριοφρονῶν δὲ καθύστερον ἐγένετο εὐμαθέστερος, καὶ σεπτόμενος· πάντοτε εἰς ὅ,τι ἐπτερεῖτο καὶ οὐδέποτε εἰς ὅ,τι προσεκτήσαστο, ὁ Σωφρόνιος, εἰς ἡλικίαν εἰκοσιν ἐτῶν, κατέστη ὁ ἐμπειρότατος καὶ ἐρασιμώτατος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπαρτίσας· ἐπὶ τέλους· νὰ διαμείνῃ εἰς τινὰ μεγαλόπολιν, ἐξελέξατο ἐπὶ τούτῳ τὴν Μίλητον, ἰωνικὴν Ἑλληνικὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. Ἠγόρευεν ἐν αὐτῇ μικρὰν τινὰ οἰκίαν, ὡς καὶ ἀκτερόγατα μύρμακα, καὶ κατεσκεύαζεν ἀγάλματα, ἵνα πορίζεται τὰ πρὸς τοῦ ζῆν.

Ἡ φήμη ἀκολουθεῖ βραδείᾳ· τὴν ἀξίαν· ἀλλὰ διὰ τὸν Σωφρόνιον ἐγένετο τὸ ἐναντίον. Τὰ ἔργα του ἐξετιμῶντο τὰ μέλιστα, καὶ μετ' οὐ πολὺ οἱ ἄνθρωποι· δὲν ὠμίλουν εἰμὴ περὶ τῆς ἱκανότητος· αὐτοῦ. Ὁ νέος Θεόφιλος, μὴ μεθυθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν, ἐδιπλασίωσε τὰς προσοχάς του, ἵνα δειχθῇ ἄξιος· τῶν ἐπαινῶν ἐκείνων. Ἡ σιχρὴ καὶ μονάζων εἰς τὸ ἐργαστήσιόν του ἀφιέρωνται τὰς ἡμέρας του εἰς τὴν ἐργασίαν· τὴν δ' ἐπείρην ἀνεπύκνιστο ἀναγινώσκων τὸν Ὀμηρον· ἡ ἐπωρελὴς· αὐτῇ ἡδονὴ ἀνύψου τὴν ψυχὴν του καὶ ἐχορήγει εἰς τὴν εὐφυίαν του τὰς διὰ τὴν αὖριον χρησιμεύουσας ιδέας. Εὐχαριστημένος δὲ διὰ τὴν προτερσίαν καὶ ἔτοιμος διὰ τὴν ἐπιούσαν, ἀπέδιδεν εὐχαριστίας εἰς τοὺς Θεοὺς, καὶ περὶ δίδετο εἰς τὸν ὕπνον.

Ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία αὕτη δὲν διήρκεσεν· ὁ μόνιος· ἐχθρὸς ὁ δυνάμενος ν' ἀφαιρέσῃ τὴν γαλήνην τῆς ἀρετῆς, δὲν ἀφῆκεν ἐν εἰρήνῃ τὸν Σωφρόνιον. Ἡ Καρίτη θυγάτηρ τοῦ Ἀριστέως, πρώτου ἄρχοντος τῆς Μιλήτου, ἄρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς νὰ ἐπισκερθῇ τὸ ἐργαστήριον τοῦ νέου Θεόφιλου.

Ἡ Καρίτη ἡμύρου ἔλας τὰς καλλονὰς· τῆς Ἰωνίας, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτῆς· ἦτον ὥραιοτέρα τοῦ προσώπου τῆς. Ἀριστέως, ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὁ πλουσιώτατος ὢν τῶν Μιλησίων, ἀφιερῶθη ὁλοκλήρως εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἐνέ-

πνευσεν εἰς αὐτὴν ἄνευ δυσκολίας τὴν ἀρετὴν. Οἱ θησαυροὶ αὐτοῦ ἀφθόνως δαπανηθέντες, ἄνεπτουσαν θαυμασίως τὰ προτερέματα, ἅτινα τὴν ἐκόσμου· ἡ δὲ Κορίνη, εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δεκαεξέτων, εἶχε πνεῦμα τέλειον, ψυχὴν ἐρασίαν, καὶ καλλονὴν θελκτικὴν, σκεπτεμένη ὡς ὁ Πλάτων καὶ ἄδουσα ὡς ὁ Ὀρφεύς.

Ὁ Σωφρόνιμος ἰδὼν αὐτὴν ᾤοντο ἐνδύμνον παραχρῆν καὶ συγκίνησιν ἄγνωστον εἰς αὐτόν. Ἐχαμήλωσε τοὺς ἐφθαλμοὺς καὶ ἐψιύρισεν. Ὁ Ἀριστεύς ἀποδίδων τὴν σύγχυσιν ταύτην εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν, διαβεβαίω αὐτὸν διὰ λόγων, οἵτινες ἦσαν πλήρεις ἀγαθότητος. Δείξον ἡμῖν, τῷ λέγει, τὸ ὠραιότερον ἄγαλμα ὑμῶν. Ὁλος ὁ κόσμος ἐκκαμιάζει καὶ μεγαλύνει τὴν ἰκανότητά σας. — Ἀλλοίμονον, ἀπεκρίθη ὁ Σωφρόνιμος, ἐτόλμησα νὰ κατασκευάσω μίαν Ἀφροδίτην, διὰ τὴν ἐποίαν ἔμην εὐχαριστήριος ἕως σήμερον· ἀλλὰ ἐλέπω ὅτι πρέπει νὰ ἀνοσκειάσω αὐτήν. Λέγων δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ἀπικολίπτε τὴν Ἀφροδίτην του, καὶ ἔρριπτε ἐλέμμα ἀτολμον ἐπὶ τῆς Κορίτης. Αὕτη δὲ ἐνέχασα τοὺς λόγους του, ἐφαίνετο μὲν ὅτι πορεύεται τὸ ἄγαλμα, ἐσκέπτετο ἔρωσι περὶ τοῦ νέου γλύπτου.

Ὁ Ἀριστεύς, ἡκούσας τὰ ἔργα τοῦ Σωφρόνιμου, ἐξῆλθε τοῦ ἐργασταρίου, ὑποσχεθεὶς ὅτι θέλει ἐλθεῖν ἵνα ἐπανιδῇ αὐτόν ἡ Κορίνη ἀφ' ἑτέρου, ἀπραχρυνμένη, ἐχαίρειται αὐτὸν μετὰ πλείστης χάριτος· ὁ δὲ πτωχὸς Σωφρόνιμος πρῶτην ἤδη φορὰν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ᾤοντο τὴν ἀπεμῶνσιν του.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἀνέγνωσε πρὸς Ὀμηρον, ἐσκέπτετο περὶ τῆς Κορίτης. Τὴν ἐπαύριον, ἀντὶ νὰ ἐργασθῇ, διέτρεξεν ἔλκεν τὴν πλιν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ ἴδῃ οὖτις τὴν Κορίτην. Ἐπανεῖδεν αὐτήν, καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν τὸν ἔμεινε πλέον ἡσυχία, δὲν ἐνηχοῦντο εἰς οὐκ οὐδὲν, τὰ ἀτελεῖ ἄγαλματα ἵσταντο εἰς τὸ βαθεῖ τοῦ ἐργασταρίου· ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ζεὺς δὲν ἦσαν πλέον τίποτε διὰ τὸν Σωφρόνιμον. Πάντοτε ὀνειροπολῶν περὶ τῆς Κορίτης διῆγε τὸν τὸν βίον αὐτοῦ εἰς τοὺς κύκλους τοῦ κόσμου, εἰς τοὺς δημοσίους τόπους καὶ εἰς τοὺς περιπάτους. Ὅτε δὲν ἐβλεπεν αὐτήν, ἐπανήρχετο τεληρμένους καὶ ἐσυλλογιζέτο περὶ ἐκείνης, ὅτε δὲ ὅπνιτα αὐτὴν ἐπανήρχετο καὶ ἐσκέπτετο περὶ τῶν μέσων τοῦ νὰ τὴν ἐπανιδῇ.

Τέλος ἡ γῆμν, ἡ εὐστάθεια καὶ ἡ ἐπιδειξιότης του κατέστησαν αὐτὸν δεκτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀριστεύς. Συνομιλεῖ μετὰ τῆς Κορίτης, καὶ τοῦτο ἡδύνατο εἰς αὐτήν; Πῶς εἰς γλύπτου, ἄνευ περιουσίας, ἄνευ εὐγενείας γένους, ἡδύνατο νὰ ἐχῇ ἀξιώσεις διὰ τὴν πρῶτην καὶ πλουσιωτέραν νόμφν τῆς πόλεως; Τὰ πάντα, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ λεπτότης τῆς εὐγενείας του τῷ ἀπηγόρευσε τὸ νὰ ἐμιλήσῃ. Ἡ Κορίνη ἦτο τοσοῦτον πλουσία, ὥστε δὲν ἦτο συγχεωρημένον εἰς ἀνθρώπον πτωχὸν τοῦ

νὰ ἀνακύψῃ μήτε αὐτὴν τὴν ὠραιότητά της. Ὁ δὲ Σωφρόνιμος δὲν ἤγνευε πρὸς πάντα ταῦτα· καὶ ἦτο ἐξαιεὶς ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐφανισθῇ γνωστοποιῶν τὸ αἶσλμα του· ἀλλ' ὥφειλεν ἢ νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ ἐξηγηθῇ. Ἐγροφονεῖς τὴν Κορίτην, τὴν δὲ ἐπιστελὴν ἐκείνην τὴν γεγραμμένην μετὰ τοσοῦτου σεβασμοῦ, μετὰ τοσαύτης τιμωρίας καὶ ὑποταγῆς ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ δοῦλον τοῦ Ἀριστεύς εἰς τὸν ὅποιον ὁ Σωφρόνιμος ἔδωκεν ἅπαν τὸ ἀντίτιμον τῶν ἀγαθμάτων του· ἀλλ' ὁ ἄπιστος δοῦλος ἀντὶ νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστελὴν εἰς τὴν Κορίτην, ἔδραμε νὰ ποραδῶσῃ αὐτὴν εἰς τὸν πατέρα της.

Ὁ γέρον Ἀριστεύς, ἀγανακτῶν διὰ τὴν αὐθάδειαν, κατεγράβετο διὰ πρῶτην ἤδη φορὰν τὸ δικαίωμα, ἔπερ ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ὀξώματος αὐτοῦ τῷ ἐχρηγείτο. Προσῆψε πλαστὰ ἐγκλήματα εἰς τὸν Σωφρόνιμον, καὶ αὐτὸς μόνος τὸν ἐνοχοποίησεν εἰς τὸ συμβεβύλην· διὸ κατώρωσε νὰ ἐξοριθῇ τῆς πόλεως.

Ἀλλ' ἐνῷ καθ' ἐκστὴν ὁ δυστυχὴς περιέμενε, τρέμων τὴν ἀπάντησιν τοῦ δοῦλου, λαμβάνει τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ ἀφίχῃ τὴν Μίλητον. Δὲν ὀμφεῖται πρὸς ἐπὶ ἡ Κορίτη παροργισθεῖσα ἐξητήσατο τὴν ἐκδίκησιν ταύτην. Εἶμαι ἄξιος τοιαύτης τύχης, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ δὲν μεταμελῶμαι πρὸς, διότι κατέστην ὀξίος· ὦ Θεοί, καταστήσατε αὐτὴν εὐτυχῇ, καὶ ρίψατε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὰν κοκὴν διδόμενον νὰ ποραδῇ τὸν βίον αὐτῆς· γὰρ δὲ νὰ βορβιμήσῃ διὰ τὴν ἄκραν οὐστηρότητα τῶν δικαστῶν του, διευθύνῃ ἐλπίσιν πρὸς τὸν λιμένα, καὶ ἐπεξέλθῃ εἰς πλοῖον Κρητικόν.

Ἐνταυτοῦ ὁ πατὴρ τῆς Κορίτης ἐνέμισε κατὰ τὸν νὰ κρίνῃ εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν ἀληθινὰ αἰτίαν τῆς ἐξορίας τοῦ Σωφρόνιμου. Ἡ Κορίνη τὸ ὑποπτεύθη· εἶχε ἤδη ἀναγνώσει εἰς τοὺς ἐφθαλμοὺς τοῦ Θεοῦ τὰν ὅτι δὲν ἤθελε τολμήσει ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὴν ἐπιστελὴν του, καὶ ἔχους δόκμα εἰς ἀνόμνησιν ἀνθρώπων καταστάντος δοστιχέως διότι ἡγόρευσεν αὐτήν. Ἀλλ' ἡ Κορίνη ἦτο νεατὴ, καὶ μετ' αὐτὴν πολλὴ ἐσεμνήσκειν αὐτήν. Ὁ Ἀριστεύς ἦτον ἡδὲ ἡσυχος μὴ σκεπτόμενος εἰμὴ περὶ τῆς ἀποκατοστάσεως τῆς λιγατρὸς του, ὅτε συμβεβέως τι ὅπως παράδοξον κατέπληξεν ὁλόκληρον τὴν Μίλητον.

Πειραταὶ ἐκ τῆς νῆσου Λήμνου εἰσέβαλον οἰφνης εἰς ἓν μέρος τῆς πόλεως. Ἀλλὰ πρὶν ἤδη οἱ πλιταὶ ἐπλοκάσαι καὶ δρόμωσιν ἐπὶ δώξωσιν αὐτοὺς, οἱ βόρβαροι οὗτοι ἐσῶσαν τὸν ναὺν τῆς Ἀφροδίτης, ἀφαιρέσαντες ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτο τὸ Παλλάδιον, τὸ ἐγγύγιον, οὕτως εἶπεν, τῆς σωτηρίας τῆς Μιλήτου· διότι ἡ Ἀφροδίτη ἦτον ἡ πολιτεὺς καὶ προστατὴς Θεὰ τῶν Μιλησίων.

Ὁ λαὸς ἐκπιπληγμένος πέρπει πρὸς εἰς Δελφούς ἵνα συμβεβληθῇ τὸν Ἀπόλλωνα. Τὸ μαντεῖον ἀπεκρίθη ὅτι ἡ Μίλητος δὲν θέλει εἶσθαι εἰς ἀσφάλειαν, εἰμὴ ὅταν γένηται ἄγαλμα τῆς ἀ-

φροδίτης ἐπίσης, ὥραϊον ὡς ἡ Θεὰ αὐτὴ, ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀπωλεσθῆν.

Ἐν τῷ ἅμα οἱ Μιλήσιοι ἐκήρυξαν εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ὅτι ἡ ὥραιότης κόρη τῆς Μιλήτου, καὶ τέσσαρα χρυσὰ τάλαντα θέλει εἶσθαι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ γλύπτου ἐκείνου ὅστις ἐκπληρώσει τὸ λόγιον τοῦ χρησμοῦ. Διάφοροι περίφημοι καλλιτέχναι ἔρχονται· φέροντες τὰ ἔργα τῶν ἐκθέτουσιν αὐτὰ εἰς τὴν δημόσιον θέσιν· οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαὸς ἐθαύμαζον· ἀλλ' ἅμα τὸ ἄγαλμα ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ δυνάμεις τις ὑπερφυσικὴ κατέστρεφεν αὐτό. Οἱ Μιλήσιοι, ἀπηλπισμένοι ἐπὶ θούον τότε τὸν Σωφρόνιμον καὶ ζητοῦσιν ἐπιμόνως ἵνα πέμψωσι πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ.

Αὐτὸς δὲ ὁ Ἀριστεύς, ὑπεχρεώθη ἵνα λάβῃ πληροφορίαν περὶ τοῦ Κρητικοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ὁ δυστυχὴς ἐξόριστος ἐπεβιβάσθη. Ἀντιπαραθέτουν τὰς ἐποχάς, τὰς ἡμέρας, πέμψαντες καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ· ἀλλὰ μαθαίνουσιν ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο ἐχάθη αὐτανδρὸν κατὰ τὰ μέρη τῆς νήσου Νάξου.

Οἱ Μιλήσιοι, κατατεθλιμμένοι, κατηγοροῦσι τὸν ἄρχοντά των, διότι ἡ ἀπροσεξία του ἐπέφερε τὴν τε βλάβην τῶν βερβάρων καὶ τὸν θάνατον τοῦ Σωφρόνιμου, ὃν ἐξώρισεν ἀδίκως. Ὁ λαὸς μεταβίβει ἐν τῷ ἅμα ἀπὸ τῆς ἀγανακτήσεως εἰς γάσιν· τρέχει πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀριστεύς ἢ περικυκλοῖ καὶ βιάζει. Τὰ δάκρυα τῆς Καρίτης, αἱ γοεραὶ φωναὶ τῆς, αἱ παρακλήσεις τῆς δὲν δύνανται νὰ σώσωσι τὸν πατέρα τῆς. Ὁ Ἀριστεύς συνελήφθη καὶ σιδηροδέσμιος σύρεται εἰς τὸ δεσμωτήριον· ὁ δὲ λαὸς ἀπορροαίνει νὰ μὴν ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν μέχρις ὅτου ἀντικατασταθῇ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ Καρίτη, ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτῆς, ἀποφασίζει νὰ ὑπάρῃ ἡ ἰδίᾳ εἰς Ἀθήνας, καὶ Κόρινθον ἢ εἰς Θήβας, πρὸς ἀναζήτησιν καλλιτέχνου δυναμένου νὰ σώσῃ τὸν πατέρα τῆς, ὅθεν λαμβάνει ἐν πρώτοις τὸ μέτρον νὰ μετριάσῃ διὰ τὸν πατέρα τῆς τὰς τῆς φυλακῆς, πικρίας καὶ διατάττει δοῦλον τινα νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἥτορος· δὲ ὡς πρὸς τοῦτο, ἐφοδιάζει ἐν πλοῖον, πληρεῖ αὐτὸ θησαυρῶν καὶ ἀναχωρεῖ.

Αἱ πρώται ἡμέραι τῆς ναυσιπορείας τῆς ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς· οἱ ἄνεμοι ἐφαίνοντο ὡς ἐὰν ἐπροστάτευον αὐτήν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καταιγὶς τρομερὰ ἔκκε· τὸ πλοῖον νὰ παρτραπῇ τῆς πορείας του, καὶ ἀναγκάζει τὸν ναύκληρον νὰ καταφύγῃ εἰς ὄρμον τινὰ ἄγνωστον εἰς αὐτόν.

Μόλις φθίνουσιν ἐκεῖ καὶ ἡ καταιγὶς καταπαύει· ὁ ἥλιος ἀναφαίνεται, καὶ ἡ Καρίτη, θελήσασα ὑπὸ τῆς ὥραιότητος τοῦ καιροῦ, θέλει νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα ἀναπαυθῇ ὥρας τινὰς καὶ λησμονήσῃ τὸν κίνδυνον τῆς θαλάσσης. Ἐξέρχεται εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ῥιφθεῖσα ἐπὶ κλίνης χλοώδους, κατελήφθη ὑπὸ ὕπνου γλυκέος καὶ ἐλησμόνησεν ὅλας αὐτῆς τὰς κακουχίας. Ὁ ὕπνος οὐ οὐ δὲν ἦτο διεξοδικός· ἡ Καρίτη ἐξυπνᾷ, καὶ

βλέπουσα ὅτι αἱ γυναῖκες αὐτῆς ἐκοιμῶντο ἔτι, δὲν θέλει νὰ τὰς διαταράξῃ. Μόνη δὲ μετὰ τῶν ὀλίψων τῆς περιδιαβάσει ἐπὶ τῆς παραλίας, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀκατοικήτους τοῦτους τόπους, ὑπερπηδᾷ τοὺς βράχους οἵτινες ὑπεράσπιζον κατὰ τῶν κυμάτων τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου.

Θεωρεῖ κοιλάδα τερπνοτάτην, διαρρέομένην ὑπὸ δύο μικρῶν ρυάκων, καὶ καταφύτον ὑπὸ δένδρων ὀπωροφόρων, καὶ σταματᾷ ὅπως παρατηρήσῃ τὸ ὥραιον αὐτὸ θέαμα. Ἡ φύσις τότε ἦτον εἰς τὰς ὥραιότερας ἡμέρας τῆς ἀνοιξέως· ὅλα τὰ δένδρα ἦσαν ἀνθισμένα· αἱ σταγόνες τοῦ ἐκ τῆς παρελθούσης καταιγίδος ὕδατος κρέμανται εἰσέτι εἰς τὰ ἄκρα ἐκάστου ἄνθους· καὶ ὁ ἥλιος, ἀντανανκλῶν τὰς ἀκτῖνάς του ἐπ' αὐτῶν ἐφαίνετο ὅτι διεσκόρπιζεν ἐπὶ τῶν κλάδων πολυτίμους λίθους. Αἱ χρυσάλιδες, εὐτυχεῖ· διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ὥραιου καιροῦ, ἤρχισαν αὖτις νὰ πετῶσιν ἐπὶ τοῦ ἡρανθοῦς. Λεγεῶνες μελισσῶν βομβοῦσιν ὑπεράνω τῶν δένδρων, καὶ δὲν τολμῶσιν ἀκόμη νὰ ἐγγίξωσι τὰ ἄνθη, φοβούμεναι μήπως βρέξωσι τὸ διαφανὲς αὐτῶν πτέρωμα. Ἡ ἀηδὼν καὶ ἡ ὑπολαῖς, συνελθοῦσαι ἐκ τοῦ τρόμου των, ἔκαμνον ν' ἀντηχῇ ἡ ἡχὴ διὰ τοῦ κελαδήματός των, καὶ ὁμοῦ μετὰ σύντροφά των, πετῶσιν ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, δοκιμάζοντα διὰ τοῦ ῥάμφους των τὸ ὅπως οὖν ἀπεξηραμμένον χόρτον, ὅπερ ἦτον εἰσέτι πολλὰ πράσινον δι' αὐτὰ· ἐὰν δὲ κατὰ τύχην εὕρισκον κάρφος τι χόρτου ξηρὸν καὶ εὐκαμπτον, πλήρῃ χαρᾷ, πετῶντα, ἔφερον τοῦτο εἰς τὴν φωλεάν των, ἥ· εἶχον ἤδη ἀρχίσει τὴν κατασκευὴν.

Ἡ Καρίτη ἐθαύμασε τὸ θέαμα τοῦτο καὶ ἐστέναξεν. Εἰσέδυσεν εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ διατρέχουσα τὸν χειμῶνα, παρετήρησε μικράν τινα καλύβην περικυκλωμένην ὑπὸ εὐθαλῶν καρυδεῶν. Μικρὸν δάσος τῇ ἔκρυνε τὴν εἴσοδον αὐτῆς· ἡ Καρίτη εἰσχωρεῖ εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο δάσος, καὶ ἀκροάζεται τὸν μουρμουρισμὸν ῥυθμικὸς τινος ὀφιοειδῶς· κυλίσοντος τὰ διανυγῇ ὕδατά του ὑπὸ τοῦς πόδας τῆς· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ οἱ ἥχοι λύρας τινὸς ἀναμειγνύονται μετὰ τοῦ φλοίσβου τοῦτου τοῦ τοσοῦτον ἡδονικοῦ· αὐτὴ ἀκούει· φωνὴ δὲ γλυκεῖα καὶ τρυφερὰ ἄδει τὸ ἐπόμενον ᾄσμα.

Ἐπλήρωσα ἀκριβὰ τὴν βραχεῖαν στιγμὴν τῆς ἀποπλανήσεώς μου
Καθ' ἣν ἐνόμισα ὅτι ὁ ἔρως ἤρκει ἵνα ἀρέσῃ αὐτῇ.

Ὁμοιάζω τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον
Τοῦ ὁποίου ἡ βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ εἶχεν ἐλκύσει τὴν καρδίαν.

Ἡ δὲ Ἥρα, ἔχουσα πλείονα βραχυρότητα ἡσύνεσιν,
Προσεποίηθη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ ταπεινώσῃ τὰ θέληγτρά της.

Ὁ δυστυχὴς ἐπίστευσεν ὅτι θέλει σφίγγει αὐτὴν
εἰς τὰς ἀγκάλας του...
Ἐνῶ δὲν ἐνηγκαλίζετο εἰμὴ νέφος.]

Τοιαύτη εἶναι, φεῦ! ἡ θλιβερά τύχη μου,
Καὶ αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι τὰ σκληρὰ αὐτὰ δει-
νά μου,

Θέλουσιν ἐπιζῆσαι καὶ μετὰ τὴν τελευταίην μου,
Ἐν δὲ ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἀθάνατος,

Ὁ ἔρω· δὲν εἶναι ἐπίσης;

Ἡ φωνὴ δὲν εἶχε τελειώσει, ὅταν ἡ Καρίτη, ἀ-
ναγνωρίσασα τὸν Σωφρόνιμον, πίπτει λειποθυμη-
μένη. Εἰς τὸν κρότον τοῦ πεσίματος τῆς ἐκείνης
τρέχει, βλέπει τὴν Καρίτην, τὴν λαμβάνει εἰς
τὰς ἀγκάλας του, τὴν θεωρεῖ ἀκόμη καὶ δὲν δύ-
ναται νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν του· φέρει
αὐτὴν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ βράκος καὶ διὰ τοῦ ὕ-
δατος, ὅπερ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ βράγιου προσώπου τῆς,
τὴν ἀνακαλεῖ εἰς ἐαυτήν. Ὁ Σωφρόνιμος ἦτο γο-
νυκλινής. Ὑμεῖς εἰσθε, Καρίτη, τῇ λέγει, ἡ μήπως
εἰσθε θεότης τις; — Εἶμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρι-
στέως, τῷ ἀποκρίνεται μετὰ γλυκύτητος· ὁ
πατήρ μου εἶναι εἰς κίνδυνον καὶ μόνος ὁ-
μεῖς· δύνασθε νὰ σώσητε αὐτόν. — ὦ! ὁ-
μιλήσατε, ἐπανελάθειν ὁ Σωφρόνιμος μετὰ παρ-
γοῦρας, τί πρέπει νὰ πράξω; ἡ ζωὴ μου εἶναι
ἐδική σας.

Ἡ Καρίτη τότε τῷ διηγείται τὴν δούλευσιν, ἣν
δύναται ν' ἀποδώσῃ εἰς τε τὴν πατρίδα καὶ εἰς
τὸν πατέρα τῆς. Ἐν ᾧ δ' ἐκείνη ὠμίλει ἡ χαρὰ ἔ-
λαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Σωφρόνιμου. Ἐ-
στε βεβαίως περὶ τούτου, τῇ λέγει μετ' ὑπερη-
φάνου ὕφους· ἔχω ἐντὸς τῆς καλύψεως μου ἔργον
τι, ὅπερ δύναται νὰ ἀρέσῃ καὶ εἰς τὴν θεὰν καὶ
εἰς τοὺς συμπολίτας σας· εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν
σας, Καρίτη· ἀλλ' ἀπαιτῶ νὰ μὴ ἰδῆτε αὐτὸ, εἰ-
μὴ ὅταν τεθῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Μιλήτου.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀριστέως συνῆεν εἰς τοῦτο,
ὁ δὲ Σωφρόνιμος τῇ διηγῆται τινὲ τρόπον ἐσώθη
τοῦ ναυαγίου μόνος μετὰ τῶν ἐργαλείων τῆς γλυ-
πτικῆς, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἔρημον ταύτην νῆσον εὐ-
ρεν ὕδωρ, καρπούς καὶ μάρμαρα. Ἦτοχος δὲ ἐν τῇ
καλύψει τῇ παρ' αὐτοῦ κατασκευασθεῖσιν ἐνησχολ-
λήθη εἰς τὸ ἀριστούργημα, ὅπερ ἐμελλε νὰ ἐλευ-
θερώσῃ τὸν Ἀριστέα. Ἐλθετε, προσέθεσεν, ἔλθετε
νὰ ἰδῆτε τὸ ἄσυλον, ἐν ᾧ ἔζων ἔχων πάντοτε
ὑμᾶς εἰς τὴν μνήμην μου.

Ἡ Καρίτη ἀκολουθεῖ τὸν Σωφρόνιμον καὶ εἰς
ἔρχεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀχυρὴν κατοικίαν
του· παντοῦ τὸ ὄνομα τῆς Καρίτης ἦτο γεγραμ-
μένον· παντοῦ ἡ μονογραφὴ τοῦ ὀνόματος τῆς
Καρίτης καὶ ἡ τοῦ Σωφρόνιμου ἦσαν περιπεπλεγ-
μέναι. Συγχωρήσατε τοῦτο, τῇ λέγει ὁ γλύπτης,
μόνος εἰς ταύτην τὴν νῆσον, ἐτόλμησα νὰ χαρά-
ξω τὰ αἰσθήματα, τῆς καρδίας μου δὲν ἐφοδούμην
ἐνταῦθα μὴ γείνω ἐξόριστος. Εἰς τὴν λέξιν ταύτην
δάκρυα ἔρριψαν ἐκ τῶν ὥραιων ὀφθαλμῶν τῆς εὐ-
αισθήτου Καρίτης, ἥτις θεωρήσασα τότε τὸν Σω-
φρόνιμον καὶ σφίγξασα σχεδὸν τὴν χεῖρα αὐτοῦ,
ὦ! εἶπε· δὲ εἶμαι ἐγὼ αἰτία τούτου... ἀλλὰ
πρὶν ἢ τελεωθῇ, παρατηρήσασα ἄγαλμα κεκα-
λυμμένον διὰ πέπλου καὶ ἱστάμενον εἰς βωμοεἰδῇ

θέσιν· ἃ· σπεύσωμεν, προσέθεσεν αὐτῇ, ἵνα ὑπά-
γωμεν καὶ εὐρώμεν τοὺς δούλους μου, θέλουσι
μεταφέρει τὸ ἀριστούργημα τοῦτο, ὅπερ μόνον εἰς
τὴν Μίλητον πρέπει νὰ ἴδω. Θέλετε ἔλθει μετ' ἐ-
μοῦ καὶ ὅ,τι δῆποτε ἂν ἦναι τὸ ἀποθησόμενον,
αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν θέλωμεν χωρισθῇ πλέον.

Ὁ Σωφρόνιμος τότε εἰς τὴν παραφορὰν τῆς χα-
ρᾶς τοῦ ἐτόλμησε ν' ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς Κα-
ρίτης, ἥτις δὲν δυσηρεστήθη διὰ τοῦτο. Ἀμφότεροι
δ' εἶχον κινήσει ἤδη πρὸς τὴν παραλίαν ὅταν ἀ-
πληντήθησαν ὑπὸ τῶν δούλων καὶ τῶν ναυτῶν,
οἵτινες καταπεφοβισμένοι διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς
κυρίας τῶν διέτρεχον τὴν νῆσον ζητοῦντες αὐτήν.
Ἡ Καρίτη διέταξεν αὐτοὺς ἵνα φέρωσι μετὰ προ-
σοχῆς ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸ διὰ τοῦ πέπλου κεκα-
λυμμένον ἄγαλμα· ἐκείνοι ὑπήκουσαν. Ὁ δὲ Σω-
φρόνιμος, ἀποδοὺς εὐχαριστίας εἰς τὰς ἀγορτικὰς
Θεότητας τὰς προστατευσάσας αὐτὸν εἰς τὸ ἄ-
συλον τοῦτο, ἐγκατέλιπε τὴν καλύβην, θέσας
προηγουμένως ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἵστατο τὸ
ἄγαλμα, ὅλα αὐτοῦ τὰ ἐργαλεῖα τῆς γλυπτικῆς,
ἅτινα ἀφίερωσεν εἰς τὸν Θεὸν Πᾶνα· ἔπειτα δ' ἀ-
σπασθεὶς μετὰ σεβασμοῦ τὸ κατ' ὀφλιν τῆς θύ-
ρας. Θέλω ἐπανελθεῖν, ἀνεφώνησε, ν' ἀποθῶ ἐν-
ταῦθα, ἐὰν δὲν δυνηθῶ νὰ ζήσω διὰ τὴν Καρί-
την. Μετὰ τοὺς ἀποχαιρετισμούς τούτους ὑπῆγον
εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐπανελάθειν τὴν πρὸς τὴν Μί-
λητον ὁδόν.

Ἡ θαλασσοπορία δὲν ὑπῆρξε διεξοδικὴ εὐτυχῶς·
διὰ τὴν Καρίτην, ἐπιθυμοῦσαν ὥστε ὁ Σωφρόνι-
μος ν' ἀπελευθερώσῃ τὸν πατέρα τῆς πρὶν αὐτῇ
τῷ ὁμολογήσῃ τὸ πρὸς αὐτὸν αἶσθημα τῆς ψυχῆς
τῆς. Ἐν τῷ ταξείδιον διήρκει ἔτι μάλλον, ἴσως
ἴσως ὁ γλύπτης ἦθελεν ἀνταμαρτυρῆσαι διὰ ταύ-
της ὁμολογίας πρὶν ἔτι κατασταθῇ ἄξιος τοιαύ-
της ἀμοιβῆς. Ἀλλ' ἡ φρόνησις τῆς Καρίτης, τὸ
πρὸς αὐτὴν σέβας τοῦ Σωφρόνιμου καὶ πρὸ πάν-
των ὁ οὐριος ἄνεμος ἐπέβαλλον τὴν σιωπὴν καὶ
οἱ δύο ἐρωμένοι ἐφθασαν εἰς Μίλητον ὡς εἶχον
ἀναχωρήσει ἐκ τῆς ἐρήμου νήσου.

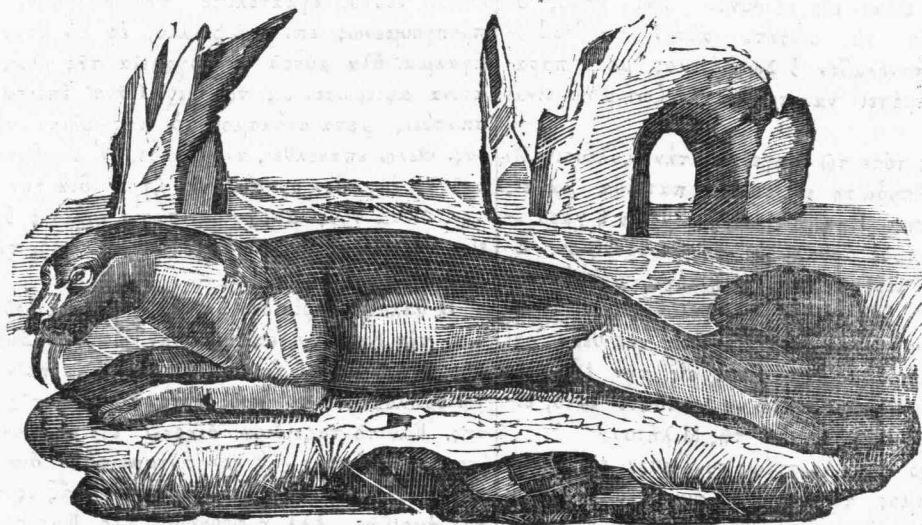
Τὸ ὄνομα τοῦ Σωφρόνιμου διέχυσε χαρὰν ἐν
Μιλήτῳ. Ὁ λαὸς ὅστις ἠγάπα αὐτὸν συναθροίζε-
ται, καὶ ἀποφασίζει, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξε-
τασθῇ τὸ ἄγαλμα ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ὅτι ἀμέ-
σως νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τῆς ἀνεγέρσεως ἐπὶ τοῦ
βωμοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Συνέρχονται πάντες εἰς τὸν
ναὸν, ὃν ἀναριθμητὸν πλῆθος πληροῖ. Ἡ Καρίτη
ἠκολούθει τρέμουσα τὸν Σωφρόνιμον ὅστις προῦ-
χάει μετὰ τοῦ ἀγάλματος κεκαλυμμένου ὑπὸ πέ-
πλου. Οὗτος θέτει τὸ ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μετὰ
ὑφους μετριόφρονος· μὲν ἀλλ' ὅχι καὶ δειλοῦ, τὸ
ἄγαλμα ἵσταται ὀρθιον. Τότε ἀποκαλύπτει αὐτὸ,
καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος ἀναγνωρίζει τὰ χαρακτηρι-
στικά τῆς Καρίτης. Ἦτον αὐτῇ, ἦτον ἡ ἐρωμένη
του, ἣν ὁ ἔρων γλύπτῃς ἔλαβεν ὡς ὑπόδειγμα τῆς
Ἀφροδίτης τοῦ. Ἡ εἰκὼν τῆς Καρίτης ἦτον ἐπὶ το-
σοῦτον ἐντετυπωμένη εἰς τὴν καρδίαν του, ὥστε
μακρὰν αὐτῆς εἰς τὴν νῆσον του ἠδυνήθη νὰ ἐργασθῇ

καὶ ἄνευ πρωτοτύπου· ἐξομοιάσας δ' ἐπὶ τοσοῦτον τὴν θεὰν μετὰ τῆς θνητῆς ἐκείνης, ἐπληρώσε τὸν χρησμὸν ὅστις ἦτον, ὅτι τὸ ἄγαλμα ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐπίσης ὡραῖον ὅσον αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη.

Ἡ θεὰ δὲ, εὐαρεστηθεῖσα χωρὶς νὰ ζηλοτυπήσῃ, δέχεται τὴν προσφορὰν, καὶ φανερώνει, διὰ τοῦ στόματος τοῦ μεγάλου ἱερέως, ὅτι ἐπληρώθη ὁ χρησμός. Ὁ λαὸς ἐκφέρει φωνὰς χαρᾶς, περικυκλοῦν τὸν Σωφρόνιμον καὶ μετὰ παραφορᾶς ἀπαιτεῖ νὰ ἐκλέξῃ οὗτος ἀμοιβήν. — Ἀπελευθερώσατε τὸν Ἀριστέα, ἀπεκρίθη ὁ Σωφρόνιμος, καὶ τοῦτο εἶναι ἱκανὴ πληρωμὴ δι' ἐμέ. Σπεύδουσι δρομαίως εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ γέροντος. Ἡ Καρίτη ἐπιθυμεῖ πρώτη νὰ συντρίψῃ τὰς ἀλύσσεις τοῦ πατρός της· ὅθεν ἀσπάζεται αὐτὸν καὶ τῷ διακοινεῖ τὴν εὐτυχίαν του νεύουσα χαμαὶ τὰ βλέμματά της, ὁ-

σάκις προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Σωφρόνιμου. Ὁ Ἀριστεὺς εὐγνώμωνων ζητεῖ τὸν ἐλευθερωτὴν του, ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ καταβρέχει αὐτὸν μετὰ τὰ δάκρυά του. — Φίλε μου, τῷ λέγει, εἶμαι ὅλος ἔνοχος, ἀλλ' ἡ Καρίτη ὀφείλει νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἔγκλημά μου. Λέγων δὲ τὰς λέξεις ταύτας, ἐνώνει τὰς χεῖρας τῶν δύο ἐραστῶν καὶ ἅπας ὁ λαὸς ἐπευφηνεῖ πάντες ἐπελάμβανον τὴν εὐχαρίστησιν τῆς εὐτυχίας των· ὁ δὲ Σωφρόνιμος καὶ ἡ Καρίτη ἔρχονται ἵνα ὀρκισθῶσιν αἰωνίαν πίστιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγκλματος ἐκείνου ὅπερ ἦτο τεκμήριον τῆς ὡραιότητος τῆς Καρίτης καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ συζύγου αὐτῆς.

ὑπὸ τῆς Π. Κ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΙΠΠΟΣ Ο ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ.

Ἴππος ὁ θαλάσσιος κατατάσσεται εἰς τὸ γένος τῶν ἀμφιβίων. Καίτοι δὲ ἀτελῶς εἰσέτι ἔχομε ὡς πρὸς τὰς περὶ τοῦ ζώου τούτου γνώσεις ἡμῶν, πρόδηλον ὅμως εἶναι ὅτι ἐν μόνον εἶδος αὐτοῦ ὑπάρχει, καὶ τοῦτο, κατὰ τοὺς πλείστους τῶν φυσιολόγων, τὸ τῆς Ἀρκτου. — Ἐκ τῶν δύο χαυλιόδοντων οἵτινες ἐξέχουσι τῆς ἄνω αὐτοῦ σιαγόνας ὠνομάσθη ἄλλοτε τὸ ζῶον τοῦτο Ἐλέφας θαλάσσιος. Ζωολογικῶς ὁ θαλάσσιος Ἴππος ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν μεγάλων ζῶων. Διότι κατὰ πλάτος μὲν τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπερβαίνει τὸ τῶν μεγαλύτερων ταύρων, κατὰ μῆκος δὲ τοὺς εἰκοσι πόδας. Τὸ σῶμα αὐτοῦ καλύπτεται ὑπὸ δέρματος λεπιδωτοῦ, φαίου χρώματος. Ὡς αἱ

τῶναι, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὡσεπιτοπλεῖστον ἐνδιατᾶται καὶ μετὰ τῶν ὁποίων ταυτίζεται σχεδὸν κατὰ τὰς ἑξεις, ὁ θαλάσσιος Ἴππος διαγίγεται μέρη· μὲν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῷ ὕδατι, μέρος δ' ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἀλλὰ μᾶλλον ἐκείνων φιλόπατρις, οὐδέποτε ἀπομακρύνεται τοῦ κλίματος ἐν ᾧ ἐγεννήθη, οὐδέποτε ἀπαντᾶται ἀλλαχοῦ ἢ ἐν ταῖς ἀρκτικαῖς θαλάσσαις. Ὑπεράριθμοι ἄλλοτε κατὰ τὰς θαλάσσας ταύτας, ἐν αἷς διήγον κατ' ἀμετρήτους ἀγέλας, σπανιώτατοι κατέστησαν κατὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους καὶ τὸ γένος αὐτῶν φαίνεται ἐκλείπον ὁσημέραι. Κατὰ τὸν Γμέλινον περὶ τὴν νῆσον Μέρυ τῷ 1705 καὶ 6 οἱ Ἀγγλοὶ ἐφόνευσαν ἐντὸς ἑξ ὥρων περὶ τοὺς ὀκτακοσίους· τῷ 1708 ἐννεακοσίους εἰς ὥρας ἑπτὰ καὶ τῷ 1710 ὀκτακοσίους ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. — Φαίνεται δὲ ὅτι αἱ συνεχεῖς κατὰ τῶν ζῶων τούτων ἄγραι ἐξεδίωξαν αὐτὰ ἀπώτερον πρὸς ἄρκτον, εἰς μέρη ἐνθα σπανιώτερον ἐπισκέπτονται αὐτὰ ἀλιεῖς.

Ἡ ἄγρα αὐτῶν ὁμοιάζει τὴν τῆς φαλαί-